

กิตติกรรมประกาศ

"โอม คณศายะ นะมะหะ" บทสวดวิงวอนและบูชาต่อเทพเจ้าแห่งอุปสรรค เพื่อให้ งานในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้โดยปราศจากอุปสรรคทั้งปวง ... เมื่อก้าวถึงส่วนนี้ เป็นส่วนหนึ่งที่ ผมอยากเขียนมากที่สุด และอยากเขียนมานานแล้ว แต่เพิ่งมีโอกาสได้เขียนเมื่อไม่นานมานี้ จาก วันแรกที่เข้ามาศึกษา ณ โครงการบัณฑิตศึกษา คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา (สังคมวิทยา) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จนถึงวันนี้ก็เป็นเวลา 4 ปีเต็ม 4 ปี ที่เต็มไปด้วยคำถามของบรรดา ผู้ที่ห่วยไยและคอยไต่ถามผมอยู่เสมอ ๆ ว่า "เมื่อไหร่จะจบสักที" หรือไม่ก็ "เรียนอะไรตั้ง 4 ปี เขา เรียนกันแค่ 2 ปี ไม่ใช่เหรอ" และในวันนี้จะเป็นวันที่ผมจะประกาศกับผู้ที่ยังคอยห่วยไยทุกคนว่า "ผมจบแล้ว" ผมเชื่อว่าคำ ๆ นี้ก็เป็นคำ ๆ เดียวกับที่เพื่อนผู้ร่วมชะตากรรมของผมต้องการบอก กับทุกคนที่คอยห่วยไยและเฝ้าถามถึงความเคลื่อนไหวมาโดยตลอด แต่วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ไม่อาจ สำเร็จลุล่วงไปได้หากปราศจากซึ่งผู้ดูแลและเห็นคุณค่าต่อประเด็นที่ผมให้ความสนใจ

ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิพงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้ประสาทวิทยาความรู้ให้กับผมมาโดยตลอด ผู้ที่ทำให้ผมมีวันนี้ ขอขอบคุณสำหรับความรู้ คำสั่งสอน คำแนะนำ ตลอดจนวิธีแก้ไขปัญหาเมื่อลูกศิษย์คนนี้พบกับ ปัญหา ผมอยากบอกอาจารย์ว่า อาจารย์เป็น "อาจารย์ในดวงใจ" ของผมมาโดยตลอด และก็จะ เป็นเช่นนี้ตลอดไป ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์สายใจ คุ่มขนาน ประธานกรรมการวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิราภา วรเสียงสุข และอาจารย์ทรงสิริ พุทธงชัย กรรมการวิทยานิพนธ์ ที่ คอยให้กำลังใจและคำแนะนำเพื่อให้อาจารย์วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ออกมา "ดีที่สุด" เท่าที่เวลาและกำลังสติ ปัญญาของผมจะทำได้ ขอขอบคุณคณาจารย์ทุกท่าน ที่คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้กับผมมาจนถึงวันนี้ ขอขอบคุณคณาจารย์ ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ทำให้ ผมมีวันนี้ ขอขอบคุณสำหรับการรอคอยในการกลับไปของผมในสถานภาพใหม่ ด้วยหัวใจที่ภักดี ต่อภาควิชา "สัง-มา เกษตรฯ" เหมือนเดิม

นอกจากนี้ผมขอขอบคุณศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) ที่เห็นคุณค่าของ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ด้วยการให้เงินสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์ ถึงแม้ว่าจะเป็นเงินจำนวนไม่มาก แต่ก็แบ่งเบาภาระทางด้านการเงินของผมไปด้วยส่วนหนึ่ง ขอขอบคุณผู้จุดประกายทางความคิด ทุกท่านที่มีส่วนผลักดันให้งานชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ ขอขอบคุณ คุณเรวัต เลิศวิธิ ผู้รอบรู้ในทุก ๆ เรื่อง โดยเฉพาะในเรื่องที่ผมอยากรู้ ขอขอบคุณความช่วยเหลือที่หลังไหลมาจากเพื่อน ๆ ที่คอย

หากลุ่มตัวอย่างให้ และที่สำคัญขอขอบคุณ "กลุ่มตัวอย่าง" ทุกท่านที่เห็นคุณค่าของการศึกษา และทนให้ผมสัมภาษณ์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ซ้ำ ๆ ซาก ๆ เป็นเวลาหลายต่อหลายครั้ง ขอขอบคุณ คุณมานิต อัญชลีสังกาศ เพื่อนที่คอยให้กำลังใจและห่วงใยมาโดยตลอด ขอขอบคุณ ผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ทุกท่านที่เป็นแรงผลักดันให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ทั้งที่ได้เอ่ยนามและไม่สามารถเอ่ยนามได้

ขอบคุณมิตรภาพที่ดีระหว่างเพื่อนที่มีมาตลอด 4 ปี และหวังว่าคงจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป เพื่อนที่มักจะเฝ้าถามกันเองว่า "จะจบไหม" แต่ท้ายที่สุดแล้วเราก็จบ ถึงแม้ว่าจะมีบางคนที่ไม่สามารถฝ่าฟันไปจนผ่านพ้นอุปสรรคได้ แต่สำหรับผมแล้วรุ่นรหัส 43 นี้ มีอยู่ด้วยกัน 7 คน (1 รูป กับ 6 คน) ก็ยังคงมี 7 คนเสมอ และผมเองก็คิดว่าทุกคนก็คิดเช่นนั้น ... "นก" ผู้ที่ไม่ค่อยสนใจในสิ่งรอบข้างเพราะไม่ได้ "สนใจ" จริง ๆ "จิม" ผู้ที่มาจากที่ราบสูงใกล้กับประเทศเพื่อนบ้าน "อุ" เพื่อนผู้ไม่เคยที่จะลดความอ้วนได้เลยแม้แต่น้อย "เต็ล" ผู้เป็นอาจารย์แต่ยังงี้ ๆ ก็ดูไม่เหมือนอาจารย์อยู่วันยังค่ำ "ยุทธ" ผู้ที่มักจะมามหาวิทยาลัยหลังจากที่เพื่อนคนอื่น ๆ กลับไปแล้ว "หลวงพี่" ผู้ที่เป็นเจ้าอาวาสที่อายุน้อยที่สุด (คิดว่านะ) และตัวผม "ไอ้ต" ส่วนเพื่อน ๆ จะว่ายังไง คงต้องไปถามเขาเอาเองนะครับ ... ความสำเร็จของผมที่เกิดขึ้นในวันนี้ส่วนหนึ่งมาจากพวกเขา ขณะเดียวกันผมก็สะท้อนความรู้สึกดี ๆ เหล่านั้นกลับคืนไปเวลาที่พวกเขาต้องการ "กำลังใจ" เพราะกำลังใจเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยหล่อเลี้ยงให้พวกเรายังสู้ต่อไป ถ้าพวกคุณอยู่ในสถานภาพเดียวกับผม คุณจะรู้ว่ากำลังใจมีค่าแค่ไหน

และท้ายที่สุด ขอขอบคุณผู้ที่มีความสำคัญสำหรับผมมากที่สุดในชีวิต คือพ่อและแม่ผู้ให้กำเนิด ให้ชีวิต ให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีแก่ผมคนนี้อย่างโดยตลอด ถ้าไม่มีท่านผมคงไม่มีวันนี้ ความสำเร็จที่เกิดขึ้นในวันนี้ส่วนหนึ่งและเป็นส่วนสำคัญเกิดขึ้นจากท่านทั้งสองที่ให้ความรักและความไว้วางใจในตัวผมที่จะ "ทำ" ในสิ่งที่ผมรัก ขอขอบคุณที่ทำให้ผมมีวันนี้ หากวิทยานิพนธ์เล่มนี้จะมีคุณูปการต่อแวดวงการศึกษาไม่ว่าจะมากหรือน้อยก็ตาม ผมขอยกความดีที่พึงจะมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ทั้งหมดให้กับบุคคลที่เอ่ยนาม และขอรับผิดชอบสำหรับข้อผิดพลาดที่อาจจะเกิดขึ้นแต่เพียงผู้เดียว

ปริญทร์ นาคสิงห์

2 มิถุนายน 2547